

andre Ord: Der er her Tale om et Lovforslag, som spiller Lotteri med den paagældende Sag. Hvis den Tilfældighed i disse stakede 4 Maaneder indtræder, at der kommer en Katastrofe, er denne Løsning slaaet ud af Hænderne paa os alle, og hvis den ikke kommer, kan Ministeren resolve: Der er ingenting i Vejen med den Ting, nu seje vi videre paa den i al Evighed. Det er et daarligt Lovforslag, det udtrykker ikke noget bestemt, noget fast.

Nu kunde man let fristes til at sige i dette Ting: Aah hvad, de Radikale ere altid saa højt oppe, de ere altid saa juridiske, de ere saa formelle, og det, der er Tale om her, er heller ikke noget saa højtideligt og formelt, det er kun det, at der er noget galt deroppe paa Vestkysten, og saa skulle vi have en Ordning, og den formulere vi i et Lovforslag, og dette Lovforslag kan være mere eller mindre heldigt formuleret, men det er da ikke noget at gøre saa stort et Væsen af, naar alle Mennesker vide, hvad det nu drejer sig om. Dertil maa jeg for det første sige, at den Betragtning deler jeg ikke. Jeg synes, det er snart paa Tide, at Lovgivningsmagten bevarer saa meget af sin Værdighed, at der ikke bestandig ud af dette Samarbejde — jeg havde nær sagt: denne Samavl — mellem Folketinget og Landstinget kommer det ene daarligt skrevne Lovforslag efter det andet. Men lad det nu være, hvad det være vil, jeg vil sige, at hvordan dette Lovforslag formuleres, er i Virkeligheden ikke ligegyldigt, thi saaledes som det her er formuleret, skaber det en bestemt Chance for et bestemt Parti derovre, men forretter et andet Parti. Hvis der i de 4 Maaneder, da dette Forsøg i det hele skal gøres, ingenting er sket, kan Ministeren, som jeg før sagde, resolve, at nu skal den Sag bestaa i Tid og Evighed, og da er denne Sag afgjort til Skade for Sydpartiet og til Gavn for Nordpartiet. Dette Lovforslag er altsaa med andre Ord paa Forhaand affattet saaledes, at det giver Nordpartiet alle Fordelene paa Haanden og spiller saa at sige alle Kortene ud af Hænderne paa Sydpartiet.

Men altsaa, jeg tænker mig, at man ikke vil have, at jeg skal gaa saa højtideligt til Værks med dette formelle, men vil have, at jeg skal tage mere fat paa den praktiske Synsmaade, at det er et Arbejde, der gøres, og dermed Basta. Saa er der en Formulering, og den maa kunne ramme nogenlunde. Men saa er det betegnende, at denne Formulering er den, der er ud-

trykt i § 3, at enten staa vi den 1. Januar 1914 med noget, som er tilstrækkeligt, eller ogsaa med noget, som er utilstrækkeligt, og i begge Tilfældene er der den 1. Januar 1914 givet et endeligt Resultat. Og jeg beder om, at man vil lægge Mærke til, at netop i Landstinget var det Mening med hele denne Sag — hvor uenig man end kunde være, og hvilket Blik man end havde paa den, eet var man enig om —, at nu gjorde man et Forsøg, nu gav man Plads til Overvejelse i en rimelig kort Tid, men derefter maatte den Sag være til Ende. Saa er det ejendommeligt, at da man kommer henimod Slutningen af Forhandlingerne i Landstinget, og den højtærede Minister tager Ordet, tager han Ordet udenfor hele denne Tankegang og opkaster den Mulighed, at der kan komme til at foreligge den 1. Januar 1914 et Forslag om at forlænge Forsøgsfristen med 1, 2 eller flere Aar. Han føler saa godt, at her er han udenfor hele dette Forslags Rammer, at han føler sig nødsaget til at appellere til Ordføreren, og han spørger saa: Dette vilde jeg meget gerne ønske en Udtalelse om fra den ærede Ordfører, hvorvidt den ærede Ordfører maatte kunne tænke sig en saadan tredie Mulighed. Og den ærede Ordfører svarer saaledes, at hele Tinget sikkert fik det Indtryk, at han sagde Ja til Ministeren. Jeg skal ikke fordybe mig i det, men nøjes med at karakterisere det saaledes, at det er komplet sfinxagtigt, hvad han har sagt. Han har nemlig ikke sagt noget om, hvorvidt Tidsfristen skulde forlænges eller kunde forlænges, men han har sagt, at hvis der virkelig kommer en voldsom Naturevolution, der ødelægger det, man havde haabet skulde kunne staa sin Prøve, vilde Ministeren være nødsaget til at komme med noget andet. Ja, ganske vist, men det var ikke det, Ministeren spurgte om. Det, Ministeren spurgte om, var, om Tidsfristen kunde forlænges, medens det, Ordføreren svarede paa, var, at der kunde komme et nyt Forslag. Og det mene vi alle, der skal komme, men saa skal det være et Forslag til en endelig Løsning.

Jeg faar da ud af Ministerens Stilling — og jeg vil bede Ministeren om ærligt at svare paa dette Spørgsmaal og oprigtigt sige sin Opfattelse af denne Sag —, at Landstinget har stemt for og vedtaget en Lov, som forudsætter bestemt to Muligheder, nemlig enten at man er naaet til noget, som er tilfredsstillende den 1. Januar 1914, eller at der maa komme et ganske nyt Forslag. Og ikke desto min-